

แพทยศาสตรบัณฑิต

คุณ เขาเราเธอ
You-He-We-She

นาย พิสิฏฐ์กุล ควรแดง
Pisitakun Kuantalaeng

๒พ.
พ.๑๑๑๑
๒๕๕๐

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 85182
วันเดือนปี..... - 5 พ.ย. 2551

๖ ๑๑๑๗๐๘๔

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชา ประติมากรรม ภาควิชาวิจิตรศิลป์

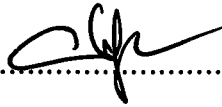
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

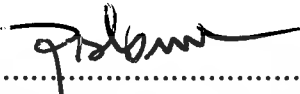
ปีการศึกษา ๒๕๕๐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติ
ให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

..........คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

..........ประธานกรรมการ
(อาจารย์วุฒิกร คงคา)

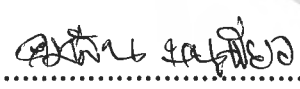
..........กรรมการกรรมการ
(ศาสตราจารย์เกียรติศักดิ์ ชานนารอด) (ศาสตราจารย์เดชา วราขุน)

..........กรรมการกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สรธรรมรงค์ สิงหนณี) (รองศาสตราจารย์มัลลิกา มังกรวงษ์)

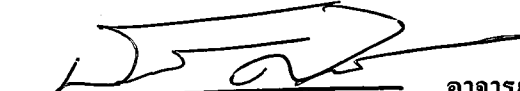
..........กรรมการกรรมการ
(รองศาสตราจารย์อริยะ กิตติเจริญวิวัฒน์) (รองศาสตราจารย์กันจนา คำโสภี)

..........กรรมการกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุรพงษ์ สมสุข) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร คุษาชีวะ)

..........กรรมการกรรมการ
(อาจารย์มงคล เกิดวัน) (อาจารย์ชนดล ศิริจิเจริญ)

..........กรรมการกรรมการ
(อาจารย์คมสัน หนูเขียว) (อาจารย์กิตติ แสงแก้ว)

..........กรรมการและเลขานุการ
(รองศาสตราจารย์อลิตา จันทังเพ็ชร)

..........อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์
(อาจารย์ชนดล ศิริจิเจริญ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์ : คุณ เขาเรา เธอ
You-He-We-She

ชื่อ : นาย พิสิฐกุล วรรแดง

รหัสนักศึกษา : 47020230

สาขาวิชา : ประติมากรรม

ภาควิชา : วิจิตรศิลป์

คณะ : สถาปัตยกรรมศาสตร์

ปีการศึกษา : 2550

อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์ ธนดล ตีรุจิเจริญ

บทคัดย่อ

ผลงานในชุดนี้มีความเป็นไปและเป็นมาจากการใช้ชีวิตของตัวเอง หมายถึงคำถามที่เกิดขึ้นจากตัวข้าพเจ้าและคนอื่นที่มีมากมายในสังคมประกอบกัน

ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าเองเริ่มรู้สึกหงุดหงิดกับสิ่งต่าง ใจสิ่งที่ทำให้เราหงุดหงิด สิ่งที่ทำให้เราเริ่มรำคาญ สิ่งเหล่านั้น คงไม่แตกต่างและยกย้อนกลับมาสู่ตัวเราเอง เพราะเราก็เป็นหนึ่งในนั้น บทคัดย่อนี้คงไม่แตกต่างสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว มันเป็นแค่ บทคัดย่อของสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นกับเราเพียงเท่านั้น และมันก็จะเกิดขึ้นกับสิ่งต่างออกไป บทคัดย่อนี้ก็คงจะเปลี่ยนไปตามวาระ และเวลาของคุณ หรือ เขา หรือ เรา หรือ เธอ

กิตติกรรมประกาศ

สิ่งที่ทำให้เราได้เรียนรู้และเริ่มเดินมาจนถึงทุกวันนี้ คงต้องขอบอกว่า สิ่งนั้นคงเป็นสิ่งพิเศษที่สุด สิ่งที่ทำให้เราได้เข้าใจในสิ่งต่างๆ นั้นทำให้เราได้มีโอกาสที่จะมีความสุขในชีวิต สิ่งหลอมรวมเราให้เป็นแก่นสาร เป็นสิ่งที่ทำให้เรามีโอกาส สิ่งช่วยค้ำพยุงเรา คือสิ่งที่เราจะไม่ลืม และทุกอย่างที่จะบอกจะไม่ขอบคุณแต่ขอเคารพรักรด้วยใจจริง

นาย พิสิษฐ์กุล ควรแถลง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	2
กิตติกรรมประกาศ	3
สารบัญ	4
สารบัญภาพประกอบ	5
บทที่	
1. บทนำ	
ความสำคัญของโครงการ	7
วัตถุประสงค์ของโครงการ	7
ขอบเขตของโครงการ	7
2. ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์	
ที่มา	8
อิทธิพลที่ได้รับจากงานศิลปะ	9-14
แนวความคิดสร้างสรรค์	15
3. วิธีดำเนินการสร้างสรรค์	
ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง	17
กระบวนการสร้างงานประติมากรรม	17-24
4. วิเคราะห์การสร้างสรรค์	
วิเคราะห์เชิงความคิด	25
ภาพรวม และรายละเอียด	25-33
5. บทสรุป	34
ผลงานศิลปะ	35-39
ประวัติผู้เขียน	39

สารบัญภาพประกอบ

ภาพ	หน้า
1. อิทธิพลที่ได้รับจากงานศิลปะ	9-13
2. ภาพร่างชุดที่ 1	17
3. ภาพร่างชุดที่ 2	19
4. ภาพร่างชุดที่ 3	21
5. ภาพประกอบวิเคราะห์เชิงความคิด	25-32
6. ผลงานศิลปะชิ้นที่ 1	36
7. ผลงานศิลปะชิ้นที่ 2	37
8. ผลงานศิลปะชิ้นที่ 3	38

บทที่ 1

บทนำ

ถ้ามีคนบอกว่าเราต่างกันคุณจะเชื่อไหม ถ้ามีคนบอกว่าเราไม่เข้าใจกันเพราะเราอยู่คนละช่วงเวลาคุณจะเชื่อไหม ถ้าผมบอกว่ามันเป็นความจริง อันนี้ก็แล้วแต่คุณที่จะยอมรับมันหรือไม่ว่าเราต่างกันตรงไหน.. คงต้องบอกตั้งแต่รากเหง้าของสภาพแวดล้อม การปลูกฝัง ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ไม่เหมือนกัน แต่บางครั้งบางอย่างมันก็อาจเหมือนกัน เช่น พ่อแม่ของเราต่างสอนให้เราเป็นคนดี นี่คือปัจจัยหนึ่งที่สามารถบอกได้ว่าแค่การเลี้ยงดูอย่างเดียวไม่พอ มันต้องขึ้นอยู่กับภาวะปัจจุบันของเราด้วย (พ่อแม่สอน) เป็นเด็กดีนะลูก แต่ปัจจุบันเจอแต่คนไม่ดีอยู่รอบตัว สิ่งเหล่านี้ก็สามารถเปลี่ยนแปลงตัวเราเองได้เช่นกัน พร้อมกันนั้นยังต้องมองไปถึงในอนาคตถ้าเด็กคนนั้นหรือเราอยากที่จะร่ำรวยเงินทองด้วยวิธีที่ผิดกฎหมายไม่ได้ที่สิ่งเหล่านั้นจะงูมือเขาและเธอลงไปสู่ความเลวร้ายจนยากที่จะกลับคืนมา

คุณเห็นหรือยังว่าเราต่างกันเพียงไหนแค่พูดถึงสภาพแวดล้อมและการเลี้ยงดู ถ้าสิ่งเหล่านี้สามารถชักนำไปทางใดก็ทางหนึ่งได้ มันคงเป็นสิ่งที่น่าจดจำและสำคัญควรค่าแก่การศึกษาและแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มีแง่ดีหรือแง่ร้ายเสมอไป แต่มันยังสามารถสร้างความสุขในการดำเนินชีวิตเราได้ เมื่อเราเข้าใจมันในตัวเรา และในตัวผู้อื่นสิ่งเหล่านั้นผมเรียกมันโดยรวมว่า อดีต ปัจจุบัน และอนาคต

1. ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

การเกิดขึ้นและดำเนินชีวิตตลอด 21 ปี ที่ผ่านมามีการสร้างให้ผมได้มี อดีต ปัจจุบัน อนาคต โดยมีวัตถุประสงค์ เรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนถึงความคิด ฯลฯ เป็นสมบัติของตัวเอง สมบัติเหล่านี้ได้มาจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เราจดจำ เป็นอยู่ คาดหวัง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ถ้ามองจากสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ ก็คงเปรียบเทียบกับช่วงวัยที่เราได้เรียนรู้มันมาโดยตลอด 21 ปี มีคำถามและปัญหามากมายที่ทำให้เราต้องขบคิด บางครั้งก็ผ่านมันไปได้โดยตลอดไป บางครั้งก็เจอทางตันจนต้องเดินกลับมาเพื่อหาหนทางใหม่ หยุดนั่งเรียนรู้กับมันสักพักเพื่อเดินต่อ เหตุการณ์เหล่านี้มีอยู่ทุกช่วงวัยเพียงแต่เราจะมองมันจากช่วงเวลาไหน ถ้ามองจากปัจจุบันปัญหาในวัยเด็กก็อาจเป็นเรื่องไร้สาระแต่ถ้ามองกลับกันจากอดีตเหลียวมองมายังปัจจุบันคงไม่ใช่เรื่องยากที่อดีตจะบอกว่าปัจจุบันนั้นไร้สาระสิ้นดี

ผมมองสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อส่วนตัวและส่วนรวมเพราะมันทำให้ทุกคนได้เรียนรู้สิ่งที่ผิดและถูกต้องซึ่งกันและกัน

2. วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

- 2.1 เพื่อแลกเปลี่ยนทัศนคติของตัวเรากับคนรอบข้าง
- 2.2 เปิดโอกาสให้คนรอบข้างเข้ามาเรียนรู้อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของเรา
- 2.3 เพื่อให้เกิดการตั้งคำถามถึงสิ่งที่เคยผ่านมาในชีวิตของผู้ดูงาน
- 2.4 เพื่อให้เกิดการมองสิ่งที่เป็นอยู่อย่างงดงามมากขึ้น
- 2.5 สร้างความสนุกให้ผู้ชมงาน และมีส่วนร่วมกับงาน

3. ขอบเขตของโครงการ

1. ใช้อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของตัวเองเป็นการเล่าเรื่องผ่านที่อยู่อาศัยของแต่ละช่วงวัย
2. แนวทางงานเป็นลักษณะงานจัดวาง (Installation) เล่นกับพื้นที่และผู้ชมงาน
3. เป็นงานที่ใช้วัสดุหลายสื่อ ไม้ ผ้า เซรามิก ฯลฯ
4. จำนวนงานทั้งหมด 3 ชิ้น
 - 4.1 ขนาด 200 X 200 X 120 เซนติเมตร
 - 4.2 ขนาด 200 X 200 X 200 เซนติเมตร
 - 4.3 ขนาดไม่แน่นอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ที่มาและแนวคิดสร้างสรรค์

ผมนั่งๆ นอนๆ เล่นอยู่ในบ้านของตัวเอง มองกวาดสายตาไปรอบๆ เพื่อมองหาร่องรอยบางอย่างที่ผมเคยทำสมัยเด็กๆ แล้วก็เจอรอยนั้นอยู่ข้างบน มันเป็นรอยฝ่าตีน้ำมันที่ลอยไปติดอยู่บนเพดาน เนื่องจากผมเปิดฝากระป๋องสีน้ำมันแล้วมันระเบิด ทำให้ฝ่าลอยไปติดอยู่บนนั้นตอนนั้นผมกลัวมากที่จะบอกใคร จนมาถึงวันนี้ก็ยังไม่มีความรู้ถึงรอยนั้น มันยังไม่เคยลบเลือนไปจากบ้าน แต่มันก็ยังคงอยู่กับผมตลอดมา ยังมีอีกหลายเหตุการณ์และหลายสถานที่ที่ผมมีประสบการณ์กับมันทั้งในแง่ดีและแง่ร้าย สิ่งเหล่านั้นล้วนส่งผลกระทบต่อหรือเชื่อมโยงมาจนถึงปัจจุบันตลอดจนความคิดของผมต่อสิ่งที่ผมคาดหวังในอนาคต เช่น ตอนเด็กๆ ผมชอบเข้าไปเล่นสร้างห้องอยู่ใต้บันได โตขึ้นมาผมก็ฝันอยากที่จะมีบ้านเป็นของตัวเองหรือที่อยู่เป็นของตัวเอง ฯลฯ ถ้ามองในแง่หนึ่งมันก็คือการตอบสนองความอยากในสมัยเด็ก แต่ถ้ามองว่าเราทุกคนต่างมีสิ่งเหล่านั้นเหมือนกัน นั่นก็หมายความว่าบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นกับเราในปัจจุบันมันก็มักมีผลเชื่อมโยงโดยตรงมาจากในอดีต และรายละเอียดของแต่ละคนก็จะแตกต่างกันออกไป เช่น มีอาจารย์ผมท่านหนึ่งบอกกับผมว่า ที่เขาซื้อรถมอเตอร์ไซค์คันใหญ่เพราะแต่ก่อนเขาชอบ “ไอ้มดแดง” เห็นมดแดงขับแล้วมันเท่ก็เลยอยากขับบ้าง โตขึ้นมาอาจารย์คนนี้ก็เลยชอบขับรถคันใหญ่ๆ เพื่อนผมคนหนึ่งฝันอยากเป็นศิลปินร็อกมาก เขาก็ชอบใส่เสื้อยีนส์ ใส่กางเกงขาเดปถึงแม้มันจะหมดยุคไปแล้วก็ตามแต่เขาก็ยังชอบแต่งแบบนั้นเป็นประจำ เพราะแต่ก่อนเขาชอบนักร้องร็อกมาก เขาบอกว่ามันดูเท่ดี แล้วก็ยังพยายามแหกปากร้องเพลงอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าเสียงนั้นจะทำให้เราระบมหูก็ตามแต่เมื่อเราเข้าใจในสิ่งที่เขาเป็น

มันก็คงไม่ต่างกับเราที่อยากมีบ้านที่อบอุ่น คงไม่ต่างจากอาจารย์ที่ชอบขับรถคันใหญ่คงไม่ต่างจากรอยสีน้ำมันที่อยู่บนเพดาน อดีต ปัจจุบัน อนาคต เหล่านี้ทำให้เราเข้าใจความเป็นตัวตนของบุคคลต่าง ๆ เหล่านี้ที่มีอยู่ในสังคมมากขึ้น

อิทธิพลจากงานศิลปะ

ฤกษ์ฤทธิ ดิระวนิช (Rirkrit Tiravanija)

เกิดวัน 21 กรกฎาคม 2504 ปี 1980-1984 ศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยศิลปะออน ตา ริโอ ประเทศแคนาดา 1984-1986 สถาบันศิลปะแห่งชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา 1985 - 1986 โครงการศึกษาอิสระของพิพิธภัณฑวิทัศน์ ประเทศ สหรัฐอเมริกา งานของฤกษ์ฤทธิเป็นผลงานประเภท Installation และ Conceptual ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผลงานที่สร้างกิจกรรม โดยให้ผู้ที่เขามาดูงานมีส่วนร่วมกับการช้อปปิ้งไปด้วย ในตัวงานจะประกอบด้วยหลากหลายเทคนิค ฤกษ์ฤทธิมักจะเลือกเทคนิคหรือวิธีโดยมีแนวความคิดเป็นตัวตั้ง แล้วนำเทคนิคและวิธีการมาเป็นตัวรองรับ สิ่งที่โดดเด่นในงานศิลปะของฤกษ์ฤทธิ คือการนำเอาชีวิตประจำวันและสิ่งที่อยู่รอบตัวมาเป็นงานศิลปะ เช่น การแปลงหอศิลป์เป็นร้านอาหาร การสร้างพื้นที่ศิลปะในสวนสาธารณะ การสร้างพื้นที่ชุมชน การทำมาหากินโดยพึ่งตนเอง ฯลฯ การสร้างงานของฤกษ์ฤทธิทำให้เกิดสุนทรียศาสตร์ใหม่ๆ ในวงการศิลปะโลก

Rirkrit Tiravanija, *Sans titre (Pad Thai)*, 1990

Vue de l'installation galerie Paula Allen, New York. Dimensions variables.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Rirkrit Tiravanija (geb. 1961 in Buenos Aires, lebt in New York)

bei der Arbeit an seinem Projekt "Untitled, 1997 (The Zoo Society)"

Rirkrit Tiravanija, Exhibition View, Seccession 2002

Rirkrit Tiravanija, untitled, 2005

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นาวิน ลาวัลย์ชัยกุล (Navin Rawanchaikul)

เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2514 หรือใน ค.ศ.1971 นาวิน ลาวัลย์ชัยกุล เป็นศิลปินสัญชาติไทย อินเดีย เกิดที่จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีพ่อเป็นคนอินเดียผสมไทย แม่มาจากอินเดีย ตั้งแต่ตอนเด็ก เขาเคยบอกว่าตัวเองเป็นคนวัฒนธรรมผสม คือ พูดภาษาเหนือคำเมือง แต่ว่าหน้าตาเป็นแขก ตอนเด็กๆ เขาเรียนที่มอญฟอร์ด เป็นโรงเรียนคริสต์ในเครือโรงเรียนเซนคาเบรียล เขาเรียนจนจบมัธยมปลาย แล้วจึงเลือกที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตอนนั้นที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เปิดวิจิตรศิลป์เขาเลยสอบโควต้า เข้าได้เป็นรุ่นที่ 7 การเรียนของคุณนาวินเลือกเรียนในสาขาจิตรกรรมแต่ทำงานเป็น Installation มาโดยตลอด ช่วงปี 2535 - 2536 เขาก็เริ่มแสดงงาน ในช่วงเวลานั้นที่จังหวัดเชียงใหม่เป็นช่วงที่มีศิลปะต่างชาติหลงไหลเขามาเป็นจำนวนมาก ทำให้งานของเขาเกิดการพัฒนารูปแบบของงานสากล แต่ในขณะเดียวกันคุณนาวินก็ใช้วิธีคิดแสดงรูปแบบของความเป็นไทยได้อย่างน่าสนใจ ทำให้มุมมองของความเป็นเอเชียถูกขยายออกไปสู่วงการศิลปะโลกอย่างน่าทึ่งในการทำงานของคุณนาวินมักจะหยิบยกเรื่องราวต่างๆ มาสร้างเป็นกิจกรรมที่มีคนมาดูงานเข้ามาร่วมในงานนั้นๆ เช่น นำประวัติของบุคคลสำคัญมานำเสนอเป็นรูปแบบของกิจกรรมที่เชื่อมโยงถึงบุคคลสำคัญเหล่านั้น นำสิ่งที่เคยชินไปเปลี่ยนสถานะใหม่ เปลี่ยนรถ เป็นแกลอรีเคลื่อนที่ ฯลฯ จึงทำให้พื้นที่และขอบเขตของศิลปะโลกขยายตัว และมองความเป็นเอเชียด้วยสายตาที่จับจ้องและน่าจับตามองอย่างมาก

Navin Rawanchaikul

'FLY WITH ME TO ANOTHER WORLD'

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Navin Rawanchaikul

“ FLY WITH ME TO ANOTHER WORLD ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Navin Rawanchaikul *I ♥ Taxi*

Navin Rawanchaikul *I ♥ Taxi*

Navin Rawanchaikul *I ♥ Taxi*

2001, mixed media

Installation view RICE GALLERY by G2

Navin Rawanchaikul *I ♥ Taxi*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิ่งที่ได้รับจากศิลปิน

ในตัวตนของ Rirkrit Tiravanija ผมมักเจอความเป็นชีวิตหรือสิ่งที่เป็นจริงของในแต่ละตัวบุคคล เช่น สร้างสถานที่จำลอง สร้างกิจกรรมให้แต่ละบุคคลนั้นเขามามีการแลกเปลี่ยน ทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน พร้อมทั้งผู้ชมยังได้สัมผัสกับงานนั้นโดยตรง

ซึ่งความคิดนี้เป็นสิ่งที่สอดคล้องกับความคิดในงานศิลปะนิพนธ์ของข้าพเจ้าคือการที่ทำให้คนเข้ามาแลกเปลี่ยนและพูดคุยในงานโดยตรง โดยนำความคิดที่จะเสนอผ่านงานศิลปะให้ผู้คนเข้ามามีบทบาทในการตีความ

ศิลปินอีกหนึ่งท่านที่ผมนำมาเสนอคือคุณ Navin Rawanchaikul เป็นศิลปินที่ผมเห็นว่าเขาสามารถล้อเลียนและเล่นกับงานและแนวความคิดของเขาได้อย่างสนุกสนานน่าประทับใจผมเป็นอย่างมาก เช่น ตามหาคนชื่อนาวินที่อินเดีย โดยเขาใช้สื่อของภาพยนตร์ของแบบประเทศอินเดียเป็นตัวเล่า ใช้หนังสือพิมพ์เป็นตัวเชื่อมต่อให้แล้วภาพที่ออกมาดูแล้วสนุกมีสีสันอย่างแปลกประหลาด ผมจึงมองกระบวนการคิดของเขาแล้วจึงนำมาผนวกกับแนวความคิดของผม ซึ่งมันทำให้ผมได้รูปแบบและภาพที่ดูแปลกตาจากงานของผมเอง

อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม

การแก้ปัญหาที่ผ่านมาจากอดีตจนถึงปัจจุบันล้วนทำให้เราได้เข้าใจในความเป็นสังคมและการอยู่ร่วมกันของแต่ละบุคคลที่มีรายละเอียดของอดีต ปัจจุบัน อนาคตที่หลากหลายโดยรายละเอียดปลีกย่อยทั้งหมดทำให้ผมตระหนักถึงความสำคัญของเหตุผลในความเป็นส่วนตัวที่แต่ละบุคคลนั้นมี และสิ่งนั้นได้ถ่ายทอดมาจาก อดีต ปัจจุบัน อนาคต ของพวกเขาทั้งสิ้น เช่น เคยมีเพื่อนผมคนหนึ่งไม่กล้าว่ายน้ำเพราะตอนวัยเด็กเขาเคยจมน้ำ บางคนก็ขยันเรียนมากเพราะหวังอยากจะเป็นหมอ ฯลฯ นี่ก็คือความสำคัญที่เราควรจะได้เข้าใจถึงรายละเอียดของแต่ละบุคคลเพื่ออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ที่มาของแนวความคิด

บางครั้งผมมักมีความโกรธทุกครั้งเมื่อมีคนที่ไม่คิดเหมือนเราหรือทำอะไรที่ดูไม่เข้าท่าดูแล้วไม่มีเหตุผลที่พอจะทำสิ่งนั้น จนผมเริ่มที่จะรู้ว่าตัวเราเองก็ถูกมองด้วยสายตาแบบนี้เหมือนกันในทัศนะของคนอื่น ผมจึงเริ่มที่จะมองถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับผมจนเริ่มรู้ว่ามันเกิดขึ้นมาจากอะไร เช่น เรากินเก่งเพราะแต่ก่อนพ่อเราชอบให้กินข้าวเยอะๆ พอมาตอนโตก็ติดนิสัยกินไม่รู้จักพอ ตอนเด็กครอบครัวก็ตามใจ พอโตมาเราก็จึงเป็นคน ที่เห็นคนอื่นไม่เหมือนตัวเองไม่ได้ก็อยากจะให้ทุกอย่างเป็นเหมือนที่ตัวเองคิด ไปเสียทุกอย่าง นั่นคือตัวอย่างของเหตุผลที่ทำให้มีพฤติกรรมในปัจจุบัน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราจะโทษอดีตของตัวเอง แต่หมายความว่าเราควรเข้าใจในสิ่งนั้น พอผมเริ่มมองว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นมีเหตุผล ผมก็เริ่มชอบในรายละเอียดนั้น และมีความสุขทุกครั้งที่คิดถึงมันแล้วมีความสุขมากเข้าไปอีกเมื่อผมรู้ถึงเหตุผลที่ทำให้คนรอบข้างของผมเป็นในสิ่งต่างๆ ที่หลากหลาย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการสร้างสรรค์

ดังที่กล่าวมาแล้วถึงแรงบันดาลใจข้างต้น กระบวนการที่ผมใช้ในการสร้างสรรค์งานนั้นผมมักที่จะเริ่มจากการมองหาสิ่งที่อยู่รอบตัวและตรงกับความคิดของผมมากที่สุดเท่าที่จะหาได้ งานที่ผมสเก็ตช์จะแบ่งเป็น 3 ชั้น โดยมีหัวข้อกำหนดทั้งสามชั้นด้วยอดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยแต่ละชั้นเป็นตัวแทนของในแต่ละช่วงวัย ตามความเหมาะสมของเทคนิคที่จะเสนอแนวความคิดนั้น คงจะไม่แปลกถ้าผมจะบอกว่างานของผมเกิดขึ้นจากใช้แนวความคิดเป็นตัวเล็งกวดูด และเป็นการต่อยอดถึงสิ่งที่เป็นจริงในการดำเนินงานสร้างสรรค์ของตัวเองระผมเองก็ตาม

งานในศิลปะนิพนธ์นี้จะเป็นงานประเภทประติมากรรมทั้งหมด 3 ชั้น
ประติมากรรมชั้นที่ 1 เป็นงาน ไม้ (อดีต)
ประติมากรรมชั้นที่ 2 เป็นงาน ผ้า (ปัจจุบัน)
ประติมากรรมชั้นที่ 3 เป็นงาน เครื่องปั้นดินเผา (อนาคต)

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

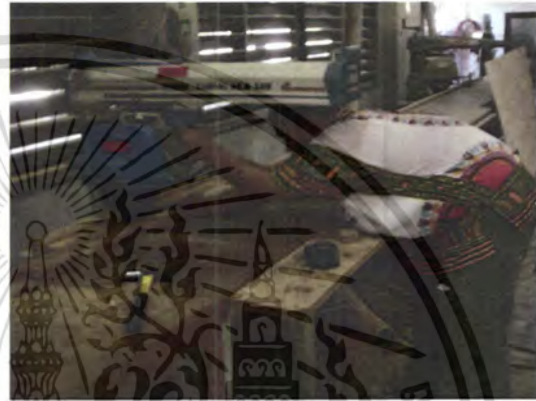
ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง

ภาพร่างชุดที่ 1

ภาพร่างที่ 1.1

ภาพร่างที่ 1.2

ขั้นตอนการขยายงานชุดที่ 1

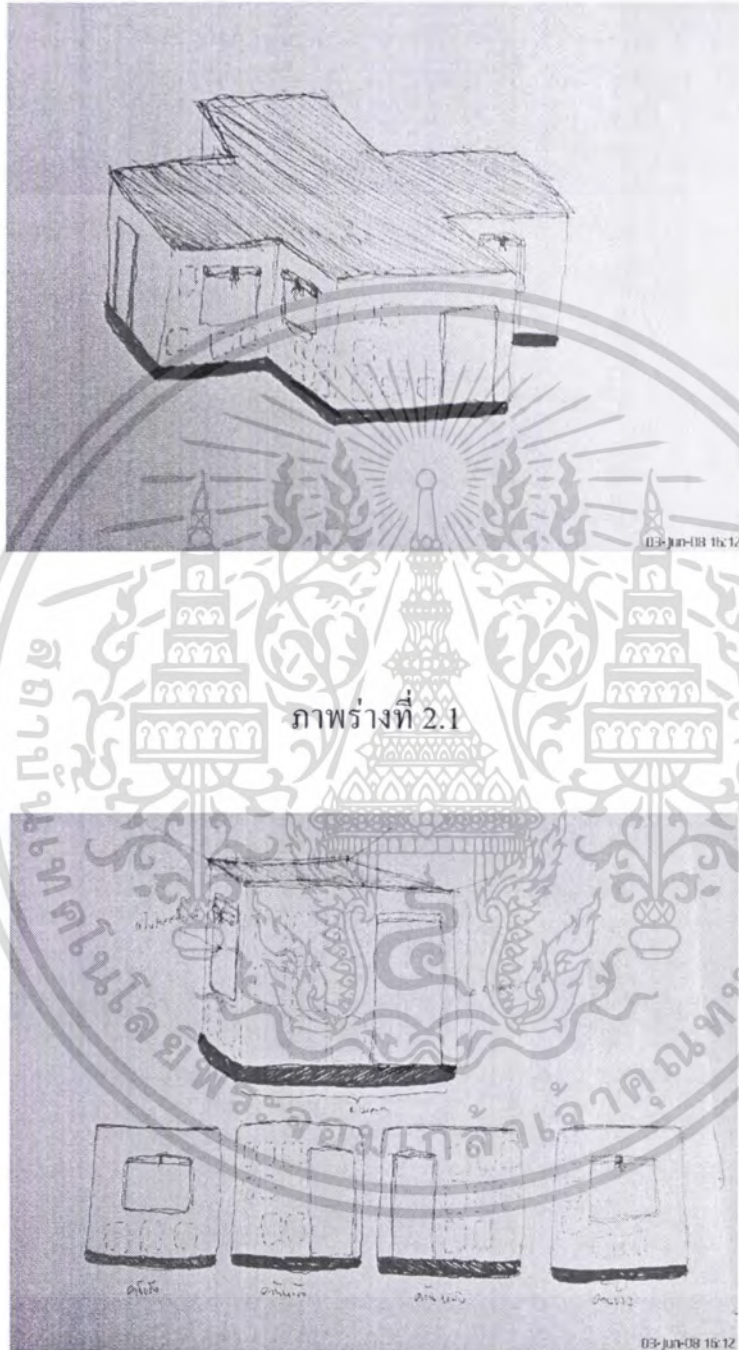
ภาพร่างชุดที่ 1

ในงานชุดที่ 1 ผมได้พูดถึงเรื่องความเป็นอดีต โดยเสนอผ่านที่อยู่อาศัยที่ชอบสมัยเด็ก แต่ก่อนผมเป็นที่ชอบอยู่ใต้กระโถนมากแล้วชอบเอาผ้าไปกั้นเป็นห้องนั่งเล่นนอนเล่น อยู่กับมันได้เป็นเวลานาน มันทำให้ผมมีความสุขทุกครั้งที่ได้นึกถึงมัน ผมได้นำงานสเก็ตซ์ทั้งสองชิ้นนี้มาเสนอต่ออาจารย์ โดยได้แลกเปลี่ยนแนวความคิดและสิ่งที่ผมทำต่อท่าน จึงได้ข้อสรุปที่เป็นความพอใจทั้งสองฝ่ายว่าให้นำงานสเก็ตซ์ชิ้นที่ 1.1 นำมาขยายเป็นงานจริง ด้วยเหตุผลว่ามันดูน่าสนใจและตรงกับความคิดของผมมากที่สุด

ผมจึงเริ่มจัดหาอุปกรณ์และติดต่อสถานที่ในการขอใช้ห้องปฏิบัติงานของภาควิชาศิลปะอุตสาหกรรม เพื่อการทำงานศิลปนิพนธ์แล้วจึงได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี งานที่ออกมาจึงถือว่าประสบความสำเร็จ ทางด้านการประสานงานในการศึกษาเทคนิคของงานไม้ที่ตัวผมเองก็ยังมีควมรู้น้อยให้มีความรู้มากขึ้น ผมจึงมองว่าการเรียนรู้สิ่งต่างในงานเป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาความคิดและกระบวนการทำงานในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 2

ภาพร่างที่ 2.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการขยายงานชุดที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 2

งานชิ้นนี้เป็นชิ้นที่ 2 ในงานศิลปนิพนธ์ เป็นงานที่วาดด้วยเรื่องของปัจจุบันที่เป็นอยู่ของผม ผมมองการเข้ามาเรียนมหาวิทยาลัยที่ไกลบ้านว่าเป็นการโยกย้ายถิ่นฐานจากสถานที่หนึ่งมาอีกที่หนึ่งผมใช้ชีวิตอยู่ระหว่าง 3 ที่ ที่อยู่ที่ 1 คือบ้านของผมเอง ที่อยู่ที่ 2 คือมหาวิทยาลัย ที่อยู่ที่ 3 คือหอพักที่ผมอยู่ และที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของผมนั้นก็คือหอ จากงานชิ้นที่แล้วที่ผมใช้ความเป็นที่อยู่อาศัยมาเป็นสื่อที่แสดงถึงอดีต ในงานชิ้นนี้ผมจึงใช้ความเป็นที่อยู่อาศัยมาแสดงถึงความเป็นปัจจุบัน ในความเป็นอยู่ของผมปัจจุบัน ผมมองว่าที่อยู่อาศัยของผมค่อนข้างไม่แน่นอน มันสามารถโยกย้ายไปได้ทุกที่ที่เหมาะสมผมจึงเริ่มมองหาวัสดุที่เข้ากับแนวความคิดของผมมากที่สุด นั่นก็คือมุ้งที่สามารถเคลื่อนย้ายไปไหนก็ได้ตามความสะดวกของผู้ใช้ ในทางกลับกันมันยังสามารถบอกได้ถึงชีวิตผมที่เคยเป็นอยู่ในอดีตได้ด้วยในแต่ก่อน ก่อนนอนผมต้องกางมุ้งทุกครั้ง มุ้งนั้นจะใช้ก็เมื่อยามกลางคืนคือตอนที่ผมพักผ่อน เพราะฉะนั้นมันจึงเหมือนกับหอที่ผมอยู่แค่เพียงตอนนอนและพักผ่อน ผมจึงเลือกใช้มุ้งเป็นสื่อแสดงความเป็นปัจจุบันในงานชิ้นนี้ของผม

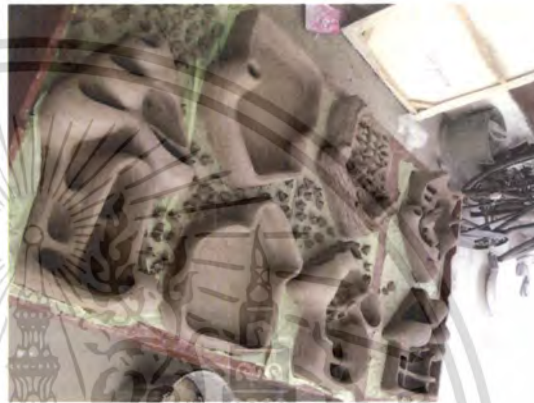
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 3

ภาพร่างที่ 3.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการขยายงานขั้นที่ 3

ภาพร่างขั้นที่ 3

จากงานขั้นที่ 2 ผมเริ่มจับประเด็นถึงสิ่งที่ผมจะพูดจาก อดีต ปัจจุบัน และอนาคต ได้แล้ว นั่นคือการใช้ที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวนำเสนอของความคิดในแต่ละช่วงเวลานั้น พอมาถึงในขั้นที่ 3 ผมเริ่มมองหาว่าที่อยู่อาศัยในอนาคตคืออะไร พอเริ่มมองก็เริ่มเห็นว่าสิ่งที่อยู่ในอนาคตนั้นคือสิ่งที่เราคาดหวังผ่านตัวแปรตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเราจะเป็นอย่างไร สิ่งเหล่านั้นทำให้ที่อยู่อาศัยของเราในอนาคตคาดเดาอะไรไม่ได้ ได้แต่ตั้งคำถามกับสิ่งที่จะเกิดต่อไป เตรียมพร้อม พยายามสร้างสิ่งนั้นขึ้นมาให้เป็นตัวตนให้มากที่สุด

กระบวนการสร้างงาน

ในงานทั้งสามชิ้นของผมแต่ละชิ้นก็จะใช้เทคนิคที่แตกต่างกันจนบางครั้งการทำงานต้องทำความเข้าใจในเทคนิคนั้นนานพอสมควร และมีการเสี่ยงในตัวงานค่อนข้างสูงจึงต้องรอบคอบในการทำงานแต่ละครั้งผมต้องนำสเก็ตซ์ไปให้ผู้ชำนาญในเทคนิคด้านนั้นดูก่อนแล้วจึงนำมาปรับปรุง และแก้ไขตามความเหมาะสมของงานแต่ละชิ้น ซึ่งจะสามารถทำให้งานชิ้นนั้นสมบูรณ์ที่สุดในเทคนิคที่ควรเป็น งานชิ้นแรกของผมทำโดยเทคนิคไม้ซึ่งเป็นกระบวนการที่ใช้ความประณีตในการเข้าเดือยและเข้าลิ้มของไม้ จึงต้องใช้เวลาอยู่ยาวนานในการศึกษาในขั้นนี้ ต้องวัดตัดต่ออย่างเป็นระบบซึ่งเป็นวิธีการที่ผมไม่ค่อยถนัดเลยแต่ก็สามารถทำต่อไปได้อย่างราบรื่น ในงานชิ้นที่ 2 งานของผมเป็นงานที่ใช้ผ้าเป็นหลักผมจึงต้องหาผู้ที่มีความชำนาญมาช่วย เพราะเทคนิคผ้านั้นไม่เหมาะกับผมโดยสิ้นเชิง แต่ในขณะที่เดียวกันผมก็ได้เรียนรู้การตัดผ้าและเย็บผ้าได้พอสมควร(แต่ไม่ดีนัก) งานชิ้นนี้ส่วนใหญ่จึงเป็นงานที่ผมให้ผู้ช่วยผมทำมากกว่า และผมเป็นคนตัดผ้าและออกแบบ งานชิ้นที่ 3 เป็นเครื่องปั้นดินเผาเป็นงานที่ใช้เทคนิคค่อนข้างสูง ผมจึงจำเป็นต้องไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางด้านเครื่องปั้นดินเผานั้นคือ บริษัท เถา ส่อง ไถ่ จำกัด ซึ่งผมได้รับการอนุเคราะห์เป็นอย่างสูง ท่านได้ชี้แจงถึงกระบวนการทำและเทคนิคต่างๆ อย่างเป็นระบบด้วยทีมงานเครื่องปั้นดินเผา มีเวลาดำเนินการตามตารางการทำงานของผมนั้นจึงขยับเขยื้อนไม่ได้ต้องเป็นไปตามตารางการทำงานที่เขาแนะนำมาให้เป็นอย่างดี เนื่องจากในขั้นตอนการเผาต้องนำไปให้บริษัท เถา ส่อง ไถ่ จำกัด เป็นคนช่วยเผา งานชิ้นที่ 3 นี้จึงเป็นการร่วมมือทั้งสองฝ่ายจึงสำเร็จได้ โดยการปฏิบัติงานทั้งสามชิ้นนี้ทำให้ผมได้เรียนรู้ประสบการณ์อันเกิดจากการทำงานกับคนอื่นหรือแม้แต่ในตัวเองก็ตามเป็นอย่างดี จึงทำให้ผมสำนึกถึงความอยู่ร่วมกันและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ดังที่งานผมกำลังพูดคุยกับคุณดูเช่นกัน

บทที่ 4

วิเคราะห์การสร้างสรรค์

งานสร้างสรรค์ของผมมักเป็นการหยิบกระบวนการมาทำตามแนวความคิดซึ่งกระบวนการที่ได้มักจะมาหลังสิ่งที่ผมคิดอยู่เสมอ โดยกระบวนการทั้งหมดบางอย่าง เป็นสิ่งที่ผมต้องศึกษาใหม่ทั้งหมดตั้งแต่ต้น เช่น งานเครื่องปั้นดินเผา งานไม้ที่ต้องเข้าเคียว เข้าลิ่ม งานเย็บผ้า เพราะฉะนั้นมันจึงมีความหลากหลายในแต่ละชิ้นงานของผม แต่มันถูกรวบเข้ามาเป็นหนึ่งในกระบวนการเดียวกันของแนวความคิดผม สิ่งที่ผมนำเสนอในงานชุดนี้ ถ้ามองให้ลึกจะเห็นว่าสิ่งที่ผมพูดถึง อดีต ปัจจุบัน และอนาคตนั้น มันเชื่อมกัน นั่นคือตัวผม ความคิด และสิ่งที่ผมเป็น สิ่งเหล่านี้ถูกถ่ายทอดไปยังรูปแบบที่อยู่อาศัยต่างที่ผมคิดและนำเสนอมันขึ้นมา และในแต่ละชิ้นนั้นก็ยังมีรายละเอียดที่มีความสำคัญต่องานโดยรวม จึงสามารถพูดได้ว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในงานจะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปไม่ได้ เช่น หนังสือการ์ตูนที่อยู่ในงานชิ้นแรก ผมใช้ความเป็นการ์ตูนบอกเรื่องราวในสมัยเด็ก การ์ตูนเป็นสิ่งที่เด็กทุกคนชอบและหลงใหลมัน งานชิ้นที่ 2 ผมใช้สมุดบันทึกที่ผมจดมาตลอด 5 ปี นำเสนอถึงสิ่งที่เราผ่านมาจนถึงความเป็นปัจจุบัน และกองเสื้อผ้าที่ผมขนมาจากบ้านมาไว้หอแสดงถึงการโยกย้ายจากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่งในงานชิ้นที่ 3 ผมมีบ้านหลังเล็กๆ จำนวนมากที่แสดงถึงการคาดหวังในอนาคตต่อที่อยู่อาศัยที่เราต้องการเหมือนคนที่ชอบเอาผ้าไปวางตามศาลจำนวนมากเพราะคิดและคาดหวังว่าสิ่งนั้นจะทำให้ได้สมอย่างที่เราปรารถนา คงสรุปได้ว่าการสร้างสิ่งต่างๆ ในงานแต่ละชิ้นมีผลพวงมาจากประสบการณ์และความคิดเห็นส่วนตัวของผมเป็นหลัก จึงสามารถพูดได้ว่างานชุดทำตามใจผมเสียก็ว่าได้ เพราะมันเป็น อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของผม ที่นำมาแลกเปลี่ยนกับท่านที่มาดูงานของผม

วิเคราะห์เชิงความคิด

ด้วยแต่ละกระบวนการในการทำงานของผมสิ่งที่ผมนึกถึงสิ่งแรกไม่ใช่ทัศนธาตุแต่กลับเป็นแนวความคิดและความเป็นมาของงานมากกว่า ผมจึงมีความประสงค์ที่จะพูดถึงที่มาที่ไปและแนวความคิดในตัวงานมากกว่าการที่ผมจะพูดถึงทัศนธาตุ โดยที่ผมไม่ได้คิดถึงมันมาก่อนหน้านี้ อย่างที่ผมเขียนไว้ตอนต้นว่าผมมีการวิเคราะห์งานโดยเริ่มจากตัวผมและประสบการณ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้คนที่มาเห็นงานยังไม่รู้จากใคร ผมจึงมองว่าเหมาะแล้วที่จะนำมาอธิบายในที่นี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานชิ้นที่ 1 (ภาพโดยรวม)

ในการทำงานชิ้นที่ 1 ด้วยแนวความคิดเริ่มต้นมาจากความเป็นอดีตผมจึงเริ่มจากการมองหาความเป็นอดีต ในปัจจุบันตัวผมเองอายุเพียง 21 ปี ถ้านับตามวัยก็คงเป็นวัยที่เริ่มโตขึ้นมาแล้ว ผมจึงเห็นว่าวัยที่อยู่ในอดีตนั้นก็คือวัยเด็กผมจึงเริ่มค้นหาจากประสบการณ์สมัยเด็ก ตอนเด็กๆ ผมเป็นเด็กที่มีโลกส่วนตัวสูง ผมชอบสร้างพื้นที่ส่วนตัวอยู่ใต้กระโถกและนำสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในบ้านเอาเข้ามาเล่น ไม่ว่าจะเป็น พัดลม ที่วี วิทยุ หมอน เสื้อ หนังสือ การ์ตูน และ ของเล่นอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งทำให้ผมได้บันเทิงใจไปกับมันมาก ผมสนุกอยู่กับใต้กระโถกมาตลอด นั่นคงเป็นสิ่งที่ทำให้ผมได้นึกถึงมันทุกครั้งในยามที่ผมนึกถึงอดีตมันคงเป็นความทรงจำก่อน โตที่สุดแล้วของผมในอดีต

ในการทำงานชิ้นนี้ผมจึงเลือกที่จะสร้างพื้นที่จำลองของภาพในอดีตของผมขึ้นมา โดยการเปิดพื้นที่ให้บุคคลที่มาดูงานมีส่วนร่วม แลกเปลี่ยนความเป็นไปในอดีตของบุคคลเหล่านั้นกับงานของผมด้วย นี่คือการที่ผมเลือกใช้ในงานชิ้นที่ 1 ในความหมายของการสร้างพื้นที่สนทนาระหว่างผมกับคนดูนั่นคือการทำความเข้าใจตัวตนของตัวเองและผู้อื่นและแลกเปลี่ยนความสุขซึ่งกันและกันผ่านงานศิลปะ

งานชิ้นที่ 1 (รายละเอียด)

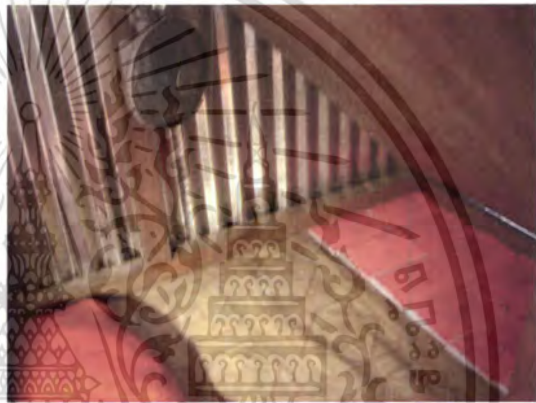
รายละเอียดที่ 1.1

รายละเอียดที่ 1.2

รายละเอียดที่ 1.3

รายละเอียดที่ 1.4

รายละเอียดที่ 1.1

เป็นตู้ที่ไว้สำหรับเก็บหนังสือการ์ตูน นัยหนึ่งของมันคือการเก็บสิ่งที่คนภายนอกไม่มีทางรู้ เพราะตู้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเก็บรักษาสິงต่างๆ ไว้ข้างใน ดังความทรงจำที่ว่าด้วยเรื่องอดีต การนำไปไว้ตรงกลางของกระไดเป็นการสร้างแรงจูงใจให้คนที่มาดูงานได้เปิดมันออกมาดูและหยิบจับสิ่งของที่ใส่ไว้ในตู้เหล่านั้น อุปมาอุปมัยตั้งการพูดคุยกันระหว่างสิ่งที่ปกปิดกับบุคคลภายนอกนั่นเอง

รายละเอียดที่ 1.2

ผมเริ่มเขียนการ์ตูนเกี่ยวกับเรื่องที่ผ่านมาในอดีต บางครั้งสิ่งเขียนลงไปอาจจะไม่ค่อยปะติดปะต่อกันเท่าใดนัก เพราะในห้วงความทรงจำของผมมันเหมือนจิ๊กซอว์ที่รอเวลาเชื่อมต่ออยู่ในนั้น สิ่งเหล่านี้เว้นช่วงให้ผู้ที่มาดูงานได้สานต่อด้วยประสบการณ์และความคิดของตัวเองโดยที่ผมใช้อดีตของผมเป็นตัวเริ่มปลุกความทรงจำเหล่านั้นของคนดู

รายละเอียดที่ 1.3

สังกะสีในความหมายของใครหลายๆ คนอาจจะมองเห็นภาพความร้อน หรือ ความยากจน แต่สังกะสีในทัศนคติของผมสังกะสีมันช่างเย็นและเปี่ยมไปด้วยความสุข และความเอื้อเฟื้อต่อกัน ด้วยสมัยก่อนผมมีบ้านขายอยู่ที่จังหวัดอยุธยา บ้านขายของผมมีหลังคาบ้านทำด้วยสังกะสีเป็นจำนวนมากในความทรงจำของผมในอดีตผมมีความสุขมากที่อยู่ในบ้านที่มีสังกะสีปกคลุม สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสิ่งที่แตกต่างกันของในแต่ละบุคคล เช่น อาจารย์บางคนก็คิดถึงห้องน้ำ บางท่านก็คิดถึงอันตรายที่เกิดจากการบาดของสังกะสี แต่ในทุกคำตอบไม่มีใครผิดทุกอย่างถูกต้องเพราะนั่นคือประสบการณ์ของบุคคลเหล่านั้นนั่นเอง สิ่งเหล่านี้มันช่วยกระตุ้นเราให้รู้สึกกับสิ่งที่เป็นประสบการณ์ในอดีตของเรา

รายละเอียดที่ 1.4

ที่นอน หมอน พัดลม ไฟ การ์ตูน สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งติดตัวผมอยู่เป็นประจำในการเข้าไปเล่นใต้กระได หมอนนั้นทำให้ผมอบอุ่น ไฟทำให้ทุกอย่างกระจ่างเหมาะแก่การนอนและนั่งอ่านหนังสือการ์ตูนเป็นอย่างยิ่ง ที่ส่วนตัวมันคือที่ส่วนตัวหนึ่งที่ผมเปิดให้คนที่เข้ามาดูได้รับรู้ถึงความสุขที่ผมมีในช่วงเวลานั้นในอดีต หรือบางคนอาจบอกว่ามันแคบไป ก็แน่ล่ะเพราะแต่ก่อนผมตัวเล็กกว่านี้เยอะ และที่สำคัญคือเราได้หลุดไปสู่โลกอดีต หรือที่อยู่ของคนแคระนั่นเอง

งานชิ้นที่ 2 (ภาพโดยรวม)

ในงานชิ้นที่สอง ผมเริ่มมาจับประเด็นที่ที่อยู่อาศัยอย่างชัดเจน โดยเริ่มจากการสร้างพื้นที่เฉพาะ ดังนั้นงานที่ผมสร้างมักเกิดขึ้นในพื้นที่เฉพาะนั่นเอง งานในชิ้นนี้เป็นแนวความคิดเรื่องปัจจุบันผมเริ่มมองถึงสถานะตัวเองในปัจจุบันนี้จากที่อยู่อาศัยของตัวเองต่อสภาพแวดล้อมและตัวตนในขณะนี้ สิ่งที่ผมเห็นในความเป็นที่อยู่อาศัยของผมก็คือเรื่องราว การโยกย้ายถิ่นที่อยู่ที่ไม่ชัดเจน บางครั้งต้องนอนอีกที่หนึ่ง โดยที่สถานที่นั้นไม่มั่นคงเลยก็ตาม ชีวิตหรือที่อยู่อาศัยในช่วงปัจจุบันจึงดูไม่มั่นคงและชัดเจนเท่าไร้ การที่ผมใช้มุ้งมาเป็นตัวสื่อในงานชิ้นนี้ เพราะผมมองว่าการโยกย้ายที่อยู่ของผมมักจะเกิดขึ้นในยามพักผ่อน และสิ่งนี้ก็กลับมาเชื่อมโยงตัวผมเมื่อในอดีตเมื่อเวลาจะนอนตัวผมเองก็ต้องกางมุ้งก่อนทุกครั้ง มุ้งจึงสามารถสื่อความหมายของการพักผ่อนที่ไม่แน่นอนและไม่คงทนได้ดีที่สุด ทั้งด้วยเทคนิคที่เป็นผ้า และวิธีการที่ใช้เหมือนกับมุ้งปกติคือการกางออกแล้วยึดกับผนัง วิธีนี้จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดในการสร้างที่เป็นปัจจุบันของผมในปัจจุบันการดำเนินชีวิตด้วยความเคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ สอนให้ผมรู้ถึงความหมายของการมีที่อยู่อาศัยอีกหนึ่งแบบและสอนให้รู้จักถึงความ เป็นอยู่ที่ไม่แน่นอนเลยทีเดียว

งานชิ้นที่ 2 (รายละเอียด)

รายละเอียดที่ 2.1

รายละเอียดที่ 2.2

รายละเอียดที่ 2.3

รายละเอียดที่ 2.4

รายละเอียดที่ 2.1

รูปที่ 2.1 เป็นรูปของที่ติดอยู่กับมุ้งเอาไว้สำหรับใส่ของ หรือเก็บของที่ตัวเองใช้ในปัจุบัน เช่น เสื้อผ้า หนังสือ สมุดเรียน ฯลฯ ของเหล่านี้เปรียบเทียบกับการพกพาสิ่งต่างที่ขนย้ายไปมาได้สะดวกเพราะสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่ต้องเคลื่อนย้ายอยู่ตลอดเวลา

รายละเอียดที่ 2.2

เปดานของมุ้งทำจากผ้าที่กันฝน ข้างหน้าต่างจะเป็นพลาสติกใสที่เหมาะสมสำหรับพับพกพาและป้องกันบรรยากาศได้พอสมควร สิ่งเหล่านี้เป็นอุปมาอุปมัยของหอที่ผมอยู่ มุ้งนี้สร้างขึ้นให้มีประตูหน้าต่างให้เหมือนกับหอที่ผมอยู่ หอที่ผมอยู่มีประตูหน้าต่างที่มิดชิด โครงสร้างที่แข็งแรง แต่มันจะไม่มั่นคงในชีวิตของผม

รายละเอียดที่ 2.3

ผมชอบที่จะเขียนสมุดบันทึกมาก มันทำให้ผมได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และบางครั้งเมื่อเราเปิดมันอีกที่มันก็กลายเป็นอดีตไปแล้ว สมุดบันทึกทำให้เราได้เรียนรู้ และเข้าใจตัวเองในบางครั้งมันสอนเราในการมองทุกอย่างที่เพิ่งผ่านพ้นไป ถ้าพูดให้ถูกต้องคือมันช่วยให้เราได้ทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรานั้นเอง การดำเนินชีวิตในปัจจุบันมันช่างดูไม่มั่นคงสักเท่าไร ผมจึงต้องสร้างบางสิ่งขึ้นมาเพื่อเป็นการทำให้สิ่งเหล่านั้นดูมีชีวิตและแข็งแรงมีประสพการณ์ที่น่าค้นหา ผมจึงเลือกที่จะใช้สมุดบันทึกบอกเล่าเรื่องราวความเป็นไปของชีวิตในช่วงปัจจุบัน เป็นจุดเชื่อมกับผู้ที่มาดูงานในปัจจุบันของเรา

รายละเอียดที่ 2.4

สิ่งที่เห็นนั่นคือหอผ้าที่เอาไว้ใส่หนังสือเวลาโยกย้ายไปไหน ผมจำลองมันมาจากลิ้งเบียร์ที่เป็นสิ่งคุ้นเคยในการย้ายหอแต่ละครั้ง ลิ้งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผมเป็นอย่างมากผมชอบนำหนังสือมาจัดเรียงในลิ้งพอย้ายเสร็จลิ้งเบียร์นั้นก็หมดความหมายเพราะฉะนั้นลิ้งในทัศนคติของผมจึงชัดเจนในความไม่มั่นคงของตัวเองและสิ่งที่ใช้มันในเหตุผลของปัจจุบันนั่นเอง

งานชิ้นที่ 3 (ภาพโดยรวม)

ในงานชิ้นที่ 3 ผมเลือกใช้ประเด็นของที่อยู่อาศัยอย่างเต็มตัว ผมพูดความเป็นอนาคตผ่านการคาดหวัง และคาดเดาล่วงหน้า กล่าวคือ สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตนั้นไม่แน่นอน และไม่มีทางรู้ได้เลย เราทุกคนได้แต่คาดหวังกับสิ่งนั้นสิ่งที่มีมันกำลังจะเป็น และพยายามให้มันเป็นไปได้ โดยในงานชิ้นนี้จะใช้เทคนิคการปั้นดินเผา เป็นตัวนำเสนอเรื่อง

งานชิ้นที่ 3 (รายละเอียด)

รายละเอียดที่ 3.1

รายละเอียดที่ 3.2

รายละเอียดที่ 3.3

รายละเอียดที่ 3.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายละเอียดที่ 3.1

ในรายละเอียดของในแต่ละชั้นผมพูดถึงที่อยู่อาศัยที่แตกต่างออกไปตามความคาดหวังที่หลากหลายของคนส่วนในสังคม ในรายละเอียดที่ 3.1 นั้น ผมใช้รูปทรงของที่มีหลายชั้นในการสื่อถึงบ้านที่เป็นตึกเป็นคอนโด มีที่เก็บของ และใส่ของเข้าไปข้างในได้เป็นโครงสร้างที่รอกการเติมเต็ม สีที่ใช้ในงานชุดนี้ใช้สีขาวกับดำ เป็นสีคู่ตรงข้ามที่อยู่ระหว่าง มีดกับสว่าน จริงหรือไม่จริง แท้หรือไม่แท้ เพราะเราไม่มีทางรู้ว่าสิ่งใดแน่แท้หรือจริงในอนาคต

รายละเอียดที่ 3.2

ในรายละเอียดของชั้นนี้เป็นบ้านธรรมดาที่มีสองชั้น มีห้อง 4 ห้อง แต่ขาดพื้นที่ที่สมบูรณ์ เป็นการก่อสร้างเพื่อรอสิ่งที่ยังมาไม่ถึง

รายละเอียดที่ 3.3

รายละเอียดนี้ผมพูดถึงพื้นที่ ที่อยู่อาศัยของการเกษตรกรรม โดยสร้างพื้นเรียบติดเป็นแผ่นเหมือนทุ่งนา พอผมเริ่มปั่นงานชุดนี้ผมจึงค่อยคิดหามุมมองถึงความสำคัญ of ที่อยู่อาศัยต่อบุคคลและสังคม ผมมองเห็นถึงความสำคัญของการทำเกษตรกรรมในอนาคตข้างหน้าที่น่าจะมีความสำคัญมากต่อวิถีชีวิตระยะยาว สิ่งเหล่านี้คือบ้านที่ผมคาดหวังว่ามันคงจะยังมีอยู่ต่อไป

รายละเอียดที่ 3.4

พูดถึงที่อยู่อาศัยในสิ่งที่ผมอยากได้ มีพื้นที่โล่งๆ ไว้ใส่สิ่งต่างๆ และงานศิลปะขนาดใหญ่ที่ผมสร้างขึ้น สิ่งเหล่านี้คือความคาดหวังต่อที่อยู่อาศัยในอนาคตของผม แต่ทุกอย่างในชุดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่ยังมาไม่ถึง และบางครั้งอาจเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ด้วยซ้ำแต่ทั้งหมดนี้ไม่ผิดที่เราจะคาดหวังกับมัน กับสิ่งที่มันจะเป็น กับสิ่งที่เราจะทำในปัจจุบัน มันคือสิ่งที่สอดคล้องกัน และพันเกี่ยวกันตลอดเวลา และเป็นสิ่งที่เราต้องเข้าใจ

บทที่ 5

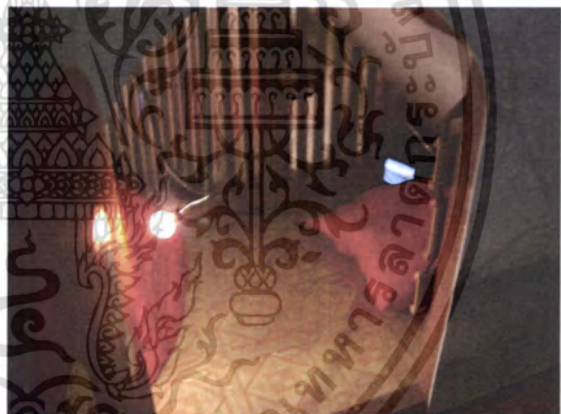
บทสรุป

จากสิ่งที่อ่านมาแล้วข้างต้นผมขอสรุปรวบยอด หรือเรียกว่าเค็ดยอดเลยก็ว่าได้ให้คุณได้ฟัง งานชุดนี้คือการสร้างพื้นที่ให้เราเข้ามามีส่วนร่วมกับความเป็นไปใน อดีต ปัจจุบัน อนาคต ของคนคนหนึ่ง ความคิดของคนคนหนึ่ง การมองสิ่งต่างๆ ของคนคนหนึ่ง เพียงสิ่งเหล่านั้นถูกบอกเล่าผ่านงานศิลปะเท่านั้น สิ่งที่จะได้คือเพียงแคความเข้าใจใน “สิ่งต่าง” ที่แต่ละบุคคลมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่องาน : คุณ เขาเราเธอ (อดีต)

เทคนิค : ไม้

ขนาด : ผันแปรไม่แน่นอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่องาน : คุณ เขาเราเธอ (ปัจจุบัน)
เทคนิค : ผ้า
ขนาด : ผืนแปรไม่แน่นอน

ชื่องาน : คุณ เขาเรา เซอ (อนาคต)

เทคนิค : เซรามิก

ขนาด : ฟันแปรงไม้แน่นอน

ประวัติผู้เขียน

นาย พิสิฐฐ์กุล ควรแดง

เกิด 29 มีนาคม 2529

ที่อยู่ 11 ซอยสรณคมน์ 6 ถนนสรณคมน์ แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพฯ 10210

การศึกษา

- สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาจิตรศิลป์

